

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις . . . (Β' Θεσσαλ. Β' 15)

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φ6λ. — 690

Ἔτος ΚΗ'.

1 Δεκεμβρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φ6λλον Δρζ 1.50

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Τὰ ψεύδη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἑυηλησιῶν

Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν συνεπλήρωσε 25 ἔτη οἰκουμενικῆς δραστηριότητος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ αὐτῇ καὶ μετ' οἰκουμενικὴν εὐσυνειδησίαν ἐκθέτει ἡ ἡμερὶς τῶν Ἑλληνοφώνων πληθύνων τῆς Παπικῆς Ρώμης τὸν σκοπὸν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν!

Προϋπόθεσις, ἀναγράφει ἡ Καθολικὴ 22.5.73. συμμετοχῆς εἰς τὸ Π.Σ.Ε. εἶναι οἱ μετέχοντες νὰ δμολογῶσιν τὸν Κ.Η.Ι.Χ. καὶ Σωτῆρα κατὰ τὰς Γραφάς. Τοῦτο ὅμως εἶναι ψεῦδος, εἶναι φενακίη πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀφελῶν καὶ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς δηλώσεις τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Π.Σ.Ε. τοῦ προτεστάντου πάστορος Φ. Πότερ. Οὗτος εἰς μῆνυμά του λέγει διὰ τὸν Κ.Η.Ι.Χ. ὅτι ἦτο δλοκληρωμένος ἄνθρωπος καὶ ὅτι σκοπὸς του δὲν ἦτο ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ νὰ ἀναδείξῃ πρό-

σωπα αὐθεντικὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς καταπιεζομένους, τοὺς πάσχοντας σωματικῶς καὶ πνευματικῶς. τοὺς ἐγκαταλελειμένους τῆς κοινωνίας.

Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ προτεστάντου πάστορος ἀποδεικνύεται σαφῶς καὶ περιτράνως ὅτι οὗτος οὐδὲν ἱχνος πίστεως ἔχει στὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν σωτηριολογικὴν Του ἀποστολήν.

Ἄλλο ἐπίσης ψεῦδος τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι καὶ τὸ ὅτι «διὰ τῆς κοινωνίας ταύτης αἱ ἐκκλησίαι παραιτοῦνται μεγαλοφύχως ἀπὸ τοῦ εἰς θάρος τῶν πιστῶν ἑλλης Ἐκκλησίας ἐπιτελουμένου προσηλυτισμοῦ. Δὲν διενεργεῖται προσηλυτισμὸς καὶ προπαγάνδα ἀνήκουστος ἐν Ἑλλάδι ἐκ μέρους τῶν Προτεσταντῶν καὶ Καθολικῶν; Μόνον ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν κάμνομεν προσηλυτισμὸν εἰς αὐτούς. Τινὲς ἐξ αὐτῶν τῶν Προτε-

σταντών ἢ Καθολικῶν μόνοι των ἐπιστρέφουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφορ ἐννοήσουν καὶ διαπιστώσουν τὸ μεγαλεῖον, τὸ πνευματικὸν μεγαλεῖον καὶ τὴν αἰγλήν τῆς ἁγίας καὶ παναμώμου Ὁρθοδοξίας. Ἀντιθέτως, οἱ Προτεστάνται καὶ οἱ Καθολικοὶ διενεργοῦν φοβερὸν προσηλυτισμὸν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀλλαχοῦ πρὸς τοὺς Ὁρθόδοξους.

Πρωτίστως ὁ Παπισμὸς ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ ἐν Ἑλλάδι ἰσχυράν Οὐνίαν μὲ νοσοκομεῖα, σχολεῖα καὶ ἄλλα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, προκειμένου νὰ αἰχμαλωτίσῃ ψυχὰς Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων. Ὁμοίως ἡ Προτεσταντικὴ Παρασυναγωγή μὲ τὸν ἐκπρόσωπό της Σπύρον Ζωδιάτην, καταβάλλει τεράστια ποσὰ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλανθρωπίας διὰ νὰ ἀποσπάσῃ πιστοὺς ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Εἶναι θλιβερόν Ὁρθόδοξοι νὰ συμμετέχουν εἰς τὸ Π.Σ.Ε. καὶ νὰ μὴ ἀποχωρεῖν ἀφοῦ ὁ σκοπὸς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν προώθησιν τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς βάρος τῆς νομίμου τάξεως.

Οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες ἐξέδωσαν ἐσχάτως φυλλάδιον, οἱ ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται Πατέρες, ἀπαντῶντες εἰς τὸ μῆνυμα τῶν δύο Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἐκδοθέντος κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἑ.ἑ. εἰς τὸ ὅποιον μεταξὺ ἄλλων θαυμασῶς καὶ ὑπερόχως παρουσιάζουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον κοινὴν γνώμην τὸν σκοπὸν τῆς συστάσεως τοῦ Π.Σ.Ε.

Ἀναδημοσιεύομεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ παρόντος περιοδικοῦ τὸ περίφημον κεφάλαιον ἐκ τοῦ φυλλαδίου τούτου, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον:

Ἀρχικὸς σκοπὸς τῆς συστάσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἶναι ἡ ἐπικράτησις τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Καίτοι τοῦτο ποιοῦμεν πρὸς διαφωτισμὸν ὧν ἐκείνων οἱ ὅποιοι εἶναι δυνατόν νὰ διστάζουν, νὰ ἀμφιβιάλλουν καὶ εὐκόλως νὰ παρασύρωνται ἀπὸ τὰς Παπικὰς καὶ Προτεσταντικὰς σειρήνας καὶ νὰ σύρονται δέσμοι: εἰς τὸ ἄρμα τοῦ ἀπαισίου Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ ὅστις ποιεῖ φοβερὸν προσηλυτισμὸν καὶ προπαιγάνδα ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἶχεν εἶπει ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν θάσιν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξεπορεύθη τὸ 1919 ἡ λεγομένη «οἰκουμενικὴ κίνησις». Εἶναι δὲ αὕτη ἡ συνεργασία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἐτεροδόξων ἐπὶ πρακτικῶν θεμάτων καὶ ἡ καλλιέργεια τοῦ «Θεολογικοῦ διαλόγου» καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Τοιαῦτα περὶ οὗ εἶχεν εἶπει καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Νικόλαος καὶ ταῦτα ἐθεωρήθησαν ὡς... ἀλλαγὴ γραμμῆς. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἀποδοκιμάζουν καὶ δὲν ἀναθεματίζουν καὶ δὲν ἐκποῦν ἐκ ριζῶν τὸν ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν, τοῦ ὁποῦ ἡ ρίζα εἶναι ὁ ἐβραϊσμός, οὐδεμία «ἀλλαγὴ» ἔγινεν ἢ γίνεται — τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου δυστυχῶς εἰσεχώρησε βαθέως —

καὶ τὸ νὰ λέγουν ὅτι ἐπιζητοῦν τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν ἀρχικὴν θάσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ 1919, οὐδὲν ἄλλον δηλοῖ, εἰμὴ ὅτι ἐπιδιώκουν νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς εὐσεβεῖς, ἢ καὶ οἱ ἴδιοι ἐξαπατῶνται». Μήπως ὁ Οἰκουμενισμὸς ἄλλην ὁδὸν ἀκολουθεῖ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἤνοιξε τὸ 1919 καὶ πρὸ αὐτοῦ; Ἀπὸ τότε τὸ διεκήρυξεν ὁ Οἰκουμενισμός. Δὲν ἐφεύδετο δὲν τὸ ἐκρυπτεν ὅτι αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὁδὸν θὰ ὠδεύει τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε καὶ ἀκολουθεῖ, «διὰ τῆς πρακτικῆς συνεργασίας», νὰ φθάσῃ εἰς τὴν παγκοσμιότητα καὶ τὴν «οἰκουμενικὴν ἐνότητα» τῶν «διαφορῶν» εἰς τὰς τῆς πίστεως παραμεριζομένων βαθμηδὼν!!! Ἐνθυμούνται ἄραγε, ἢ γνωρίζουν οἱ πολλοὶ πῶς εἰσέλασεν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ὁ Οἰκουμενισμὸς τὸ 1919 καὶ ποία ἡ ἀρχικὴ του θάσις; Ἄς ἴδωμεν μερικὰ κείμενα:

Τὴν ἑναρξιν τῆς «Οἰκουμενικῆς κινήσεως» διωργάνωσαν αἱ δύο Ἐκκλησίαι τῶν προτεσταντῶν, ἡ ἀγγλικανικὴ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ ἐπισκοπελιανὴ τῆς Ἀμερικῆς. Μία ἀντιπροσωπεῖα τούτων ἐπισκεφθεῖσα τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὰς Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας, προσεκάλεσεν αὐτὰς ὅπως ἀποστείλουν ἀντιπροσώπους εἰς τὸ προπαρασκευαστικὸν Συνέδριον τῆς κινήσεως «Πίστεως καὶ Τάξεως» ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ συνέλθῃ ἐν Γενεύῃ ἀπὸ 12-20 Αὐγούστου 1920. Ἡ ἀπάντησις τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ὑπῆρξεν εὐχαρίστως εὐνοϊκὴ... Τοιοῦτοτρόπως εἰσῆρχοντο οἱ Ὁρθόδοξοι εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν! Ὅποτε Τοποτηρητὴς τοῦ Οἴκου. Θρόνου ὁ Πρόεδρος Δωρόθεος, εἰς Συνεδρίαν τῆς Συνόδου (10.1.1919) εἶπε: «Νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σκεφθῇ σοβαρῶς καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν ἐπὶ μέρους χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν» (ΕΚΚΛΗΣ. ΑΛΗΘΕΙΑ Κωνσταντινουπόλεως 1919). Μετὰ ἀπὸ συζητήσεις ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης, συστάσεις «ἐπιτροπῶν» κλπ. εὗρον σοβαρῶς πῶς θὰ γίνῃ ἡ «ἐνωσις τῶν ἐπὶ μέρους χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν».

Ἀποτέλεσμα ὧν τούτων τῶν δραστηριοτήτων ἦτο ἡ ἐκδοσις καὶ ἀποστολὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1920, τῆς περιφήμου «Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» μὲ τίτλον πρὸς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἥτις προὐκάλεσε τὸν παγκόσμιον ἐνθουσιασμόν τῶν προτεσταντῶν.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ καὶ αὕτη ἀκολουθεῖται πιστῶς μέχρι σήμερον. Σκοπὸς εἰς δὴν ἀπέβλεπε, ἦτο ἡ βαθμιαία ἀπάλειψις τῶν «διαφορῶν» μετὰ τὸν Ὁρθόδοξον καὶ αἰρετικῶν, ὥστε νὰ ἔλθῃ αὐτομάτως ἡ ἐνωσις. Διὰ τοῦτο διὰ τῆς ἐγκυκλίου αὐτῆς συνίσταται: 1) Τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. 2) Τὴν ἀνταλλαγὴν ἀδελφικῶν γραμμμάτων. 3) Τὴν φιλικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν. 4) Τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, καὶ ἀνταλλαγὴν τῶν συγγραμμάτων καὶ πε-

ριοδικῶν των. 5) Τὴν ἀνταλλαγὴν σπουδαστῶν. 6) Τὴν σύγκλησιν παγχριστιανικῶν συνεδρίων. 7) Τὴν ἀπαθὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον ἐξέτασιν τῶν δογματικῶν διαφορῶν. 8) Τὸν ἀμοιβαῖον σεβασμὸν ἡθῶν καὶ ἐθίμων. 9) Τὴν ἀμοιβαίαν παραχώρησιν ναῶν καὶ νεκροταφείων. 10) Τὸν διακατονομισμὸν μικτῶν γάμων καὶ 11) Τὴν ἀμοιβαίαν ὑποστήριξιν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, τῆς φιλανθρωπίας κλπ.

Εἶναι λοιπὸν ἄλλη ἀπὸ αὐτὴν ἡ «γραμμὴ» τὴν δ-ποῖαν ἀκολουθεῖ σήμερον ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ δὲν εἶναι ἀκριβῶς συνέχισις τῆς ἀρχικῆς; Εἰς τὸν Τοποτηρητὴν τοῦτον Δωρόθεον, πορευθέντα μετὰ ταῦτα εἰς Ἀγγλίαν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τ' ἀγαθὰ τῆς προδοσίας του, ἀπεδόθησαν τιμαὶ ὑπέρλαμπροι ὑπὸ τῶν βασιλέων, τῶν λόρδων καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστῆμων Ἀγγλων, ἐνθουσιόντων διὰ τὰς παρ' ὀρθόδοξοις ἐπιτυχίας των. Οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος κατέχων τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον, ὅστις ἐπεσχέφθη τὴν δυνάμει μετὰ τὸν Πατριάρχην Ἰωσήφ τὸν συνεδρεύσαντα εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας (1439). Πρὸς τιμὴν τοῦ Δωροθέου ἡτοιμάσθη μεγαλοπρεπεστάτη τελετὴ, εἰς τὴν ὁποῖαν ὄμως... δὲν ἐπρόφθασε νὰ παραστῇ, ἀποθανὼν, ὡς ὁ ἀνωτέρω Ἰωσήφ κλπ.

Ἐκεῖνοι οὖτοι κατεσκεύασαν καὶ διέσπειραν τὸν Οἰκουμενισμὸν, διὰ νὰ πέσουν εἰς τὰ δίκτυά του οἱ Ὀρθόδοξοι, δὲν ἀπέκρυψαν ποτὲ οὔτε τὸν σκοπὸν, οὔτε τὰς μεθόδους μεθ' ὧν θὰ ἐνήργει μέχρι συμπληρώσεως τοῦ «ἔργου» του καὶ εἶναι νὰ ἀπορῇ κανεὶς πῶς Πατριάρχαι καὶ Ἐπίσκοποι καὶ Καθηγηταὶ καὶ Θεολόγοι ἐξαπατῶνται νὰ νομίζουν ἢ προαποιοῦνται δι: «ἄλλη» ἢ το ἢ ἀρχικὴ πορεία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» Καντουρίας Ράνταλ, κάμνων ἐναρξιν τῆς κινήσεως αὐτῆς τῇ 1919 «συνέστησεν ἐπίσημον ἐπιτροπείαν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης κ. CHARLES GORE, ἧς ἐτέθη σκοπὸς κύριος ἡ καλλιέργεια σχέσεων φιλικῶν μεταξὺ τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς» (ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ Κωνσταντινουπόλεως 1923). Τὸ προεδρεῖον τῆς ὁργανώσεως ταύτης συνελθὼν ἐν Ζυρίχῃ τὴν 16.4.1923 διὰ διαγγέλματος τονίζει: «Ἡ συνδιάσκεψις περὶ Ζωῆς καὶ ἔργου, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς ζητήματα πίστεως καὶ τάξεως, σκοπεύει νὰ ἐνώσῃ τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας ἐν κοινῇ ὠφελίμῳ ἔργῳ...». Ὡς αὐθεντικὸν καίμενον καὶ χαρακτηριστικὸν τοῦ τρόπου ἐνεργείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι τὰ ὅσα ἔγραψεν ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Οὐφάλης LODERBLON (1919) εἰς τῶν δραστηριοτέρων ἂν μὴ ὁ δραστηριώτερος τῶν ὁργανωτῶν καὶ προειδοποιῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, λέγων μεταξὺ πολλῶν: «Ὁ σύνδεσμος τῶν λαῶν πρέπει νὰ ἀποδῇ ἡ Θρησκεία. Ἀνεξαρτήτως δ-μολογίας, ὁ Χριστιανισμὸς ὀφείλει νὰ ἐνωθῇ ἐν κοινότητι προσευχῶν, διδασκαλίας, κηρυγμάτων, τάσεων καὶ ἡ ἐνωσις αὕτη δεόν νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν ὁργανισμῷ, ὅστις νὰ ἀποτελῇ κοινὸν φερέφωνον τοῦ Χριστιανι-

σμοῦ. Ὅτι ἐπιζητῶ εἶναι εἶδος οἰκουμενικῆς συνό-δου, οἰκουμενικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς, ἐκπροσωποῦσης τὸν ὅλον χριστιανισμὸν καὶ οὕτω διαρρυθμιμένης, ὥστε νὰ ὁμιλῇ ἐξ ὀνόματος τοῦ Χριστιανισμοῦ» (Ἐνθ. ἀνωτ.). Τὰς τοιαύτας ἀπόψεις εἶχον υἱοθετήσῃ τότε καὶ οἱ «Ὀρθόδοξοι» καὶ εἶναι περιέργον πῶς σήμερον χωρὶς νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν αὐτὸν ἄδην, νομίζουν δι: εἶχον τότε ἄλλην γραμμὴν.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Μεταξάκη ἀναγνωρίσεως τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ὅπερ ἤγειρε παγκόσμιον ἐνθουσιασμὸν τῶν προτεσταντῶν, ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» Καντουρίας Ράνταλ, εὐχαριστῶν θερμῶς, εὐχεταὶ ὅπως ἡ ἐνδειξις αὕτη ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀναγνωρίσεως συντελέσῃ εἰς τὴν ὅλον ἐν αὐξάνουσαν προσέγγισιν... καὶ ὑπὲρ τῆς πλήρους ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ὁ «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» τοῦ Λονδίνου ἔγραψεν δι: «ἐπετελέσθη τὸ πρῶτον βήμα πρὸς πλήρη ἐξωτερικὴν ἐνωσιν, οἱ ὀρθόδοξοι θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ λαμβάνωσι τὰ μυστήρια καὶ ἄλλας θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀγγλικανικῶν ἱερέων...» (Κατὰ προτεσταντικὴν ἔκθεσιν). Βάσει τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Οἰκουμεν. Πατριαρχείου Ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι ἐπέτρεψαν τὴν μετάδοσιν τῆς Θ. Κοινωνίας δι: ἀγγλικανῶν ἱερέων καὶ συμπροσυχήθησαν κατ' ἐπανάλειψιν μετ' αὐτῶν.

Ἀπὸ τοιαύτας περὶ Οἰκουμενισμοῦ ἀπόψεις καὶ μαρτυρίας τῶν ἐτῶν 1919-1920 δύναται νὰ ἀποτελεσθῇ δλόκληρος τόμος, ἐσημειώσαμεν μόνον τινας, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο διβλίον τοῦ Α. Δελημπασῆ «Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ἐσχατῶς ἐκδοθέν, ἂν μελετήσῃ τις πρέπει νὰ εἶναι τελείως πεπωρωμένος διὰ νὰ φρονῇ δι: ὑπάρχει «καλὸς» Οἰκουμενισμὸς καὶ ἄλλος κακός. Ὅπως τὸν ἠγνόησαν καὶ τὸν ἐγνοῶν οἱ δημιουργοὶ τοῦ ἀγγλικανοῦ κλπ. τοιοῦτον τὸν ἐδέχθησαν ἀπὸ τότε καὶ οἱ «ὀρθόδοξοι». Πῶς λοιπὸν θέλουν μερικοὶ νὰ νομίζουν δι: τοὺς ἐξηπάτησε; Τὰ ὄργανα τοῦ Μεταξάκη εἰς τὰ περιοδικὰ των λέγουσιν δι: «ἡ ἐπίσημος ἀναγνώρισις τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ ἡ ἐστὶν ὅτε ἀπαραίτητος καθισταμένη μυστηριακὴ ἐπικοινωνία, δύναται ἀσφαλῶς νὰ προλειάσῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τελειωτικὴν δογματικὴν ἐνωσιν». «Σήμερον χρειάζομεθα ἐνα χριστιανισμὸν καθημερινῆς ζωῆς καὶ καθημερινῆς δράσεως, ἐνα χριστιανισμὸν μὴ δαπανόμενον εἰς τὰ δόγματα μόνον». «Ὅπως φθάσωμεν εἰς τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν συνιστᾶται πρὸ παντός ἡ ἐγκαρδιότης τῶν σχέσεων καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ οὐχὶ πολεμικῆς». Καὶ ὁ ἀντάξιός συνάδελφος τοῦ Μεταξάκη, Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του, ζητῶν τὴν ἐνωσιν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν διεκήρυσσεν δι: «Πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην δὲν εἶναι ἀναγκαῖα προϋπὸθεσις ἡ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἐνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἐνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις, ἄλλωστε, δύναται νὰ προλει-

Τὸ μήνυμα τῶν δύο Πατριαρχῶν

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας (18 Μαρτίου 1973) ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος ὁ Α' καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Νικόλαος ὁ ΣΤ' ἀπεψύχοντο κοινὸν μήνυμα «τοῖς ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξοις», ἔνεκεν τοῦ ὁποῦ πολλοὶ ἐμπλεοὶ χαρᾶς ἀνεψύχοντο ὅτι νέος ἀνεμὸς ἤρχισε νὰ πνέῃ ἀπὸ τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων. Ὡς ἐπιτραπὴ ὁμοῦ εἰς ἡμᾶς νὰ συστήσωμεν περισσοτέραν σύνεσιν καὶ προσοχὴν, διότι κατόπιν προσεκτικῆς μελέτης τοῦ κειμένου τοῦ μηνύματος δὲν πέθεται εὐκόλως ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις, ἡ ὁποία ἔχει τραυματισθῇ θανασίμως ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε διαπραχθέντα κατὰ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας. Διὰ τὴν ἀποδείχθουν ὁ νῦν Οἰκουμενικὸς καὶ οἱ ἑτεροὶ τῶν Πατριαρχῶν καθ' ὅλα Ὁρθόδοξοι, πρέπει νὰ διενεργηθῶν ὑπ' αὐτῶν τὰ ἑξῆς: α) Διακήρυξις σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος εἶναι ἡ μοναδικὴ Ἐκκλησία, ἀπασαὶ δὲ αἱ ἀποσχισθεῖσαι ἐξ αὐτῆς χριστιανικαὶ ὁμάδες εἶναι αἰρετικὰ συστήματα ἀποκεκομμένα τοῦ κορμοῦ αὐτῆς καὶ στερούμενα τῆς Θείας Χάρως. β) Ἀποχώρησις ἐκ τοῦ παναιρετικοῦ Π.Σ.Ε. γ) Ἀνάκλησις καὶ καθαίρεσις τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου, Θυατείρων Ἀθηναγόρου, Αὐστραλίας Ἰεζεκιήλ καὶ πάντων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δι' ἐνεργειῶν καὶ δηλώσεων ἠρνήθησαν τὴν Ὁρθόδοξον. δ) Διακήρυξις ὅτι ὁ πρῶτος Οἰκουμενικὸς Ἀθηναγὸρας ἦτο αἰρετικός. ε) Καθαίρεσις τῶν ὑπατιῶν τῆς Μοσχοβιτικῆς προδοσίας τῶν Θεῶν Μυστηρίων τοῖς αἰρετικοῖς. στ) Διασάφεις τῆς θέσεως ἐναντι τῶν ὑπὸ τὸν Κομμουνιστικὸν ζυγὸν σλαβικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διακήρυξις παγκοσμίως ὅτι ὑφίσταται ἐν αὐταῖς διωγμός. ζ) Διάψευσις ὅτι κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Δημητρίου ἐκοινώνησαν παπικοὶ τῶν Θ. Μυστηρίων. η) Ἐπαναφορὰ εἰς τὸ πρὸ τοῦ 1924 ἐορτολογικὸν καθεστὼς καὶ ἀπορριψίς πάσης καινοτομίας, ἥτις ἐσημειώθη ἔκτοτε. θ) Σαφὴς διακήρυξις ὅτι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες κέχτηνται αἰώνιον κύρος, ὡς θεόπνευστοι. ι) Διακήρυξις ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς ὡς

ἀνὴρ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ἑνωσιν».

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἐλάχιστον μέρος μαργαριτῶν ἀπὸ τὸν ἀπέραντον ὄρμαθον τῆς ἐποχῆς, ἀπ' ἧς ἤρξατο ἡ κίνησις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ποῦ λοιπὸν εὑρίσκεται αὐτὸς ὁ περιβόητος «θεολογικὸς διάλογος» εἰς ὃν ζητοῦν τάχα νὰ ἐπανεέλθουν, καὶ ποῖος τὸν ὑπολογίζει, καὶ τί ἐλπίζουν νὰ κερδίσουν ἀπ' αὐτόν; Νὰ ξεφτίσουν οἱ Ὁρθόδοξοι κατὰ τὴν πίστιν; ΝΑΙ. Νὰ ἐλκύσουν τοὺς προτεστάντας; ΟΝΕΙΡΟΝ. Ἐκεῖνοι ἔχουν τοὺς μυστικούς σκοπούς των καὶ οἱ ἔξυπνοὶ Ἑλληγες μόνον ἐπιμηθῶς θὰ μεμφιμοιροῦν. Τώρα ὁμοῦ γίνονται αἱ ἀδιάλλακτοι ἐχθροὶ τῶν ὁμοπιστῶν των καὶ πρῶτοι ἐκθεμελιωτὰ τοῦ Οἴκου των.

κηρύττεται σήμερον παγκοσμίως, εἶναι ὁ φοβερώτερος κίνδυνος κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς περιθάλλων πάσης μορφῆς αἱρέσεις, θρησκείας καὶ φιλοσοφίας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποτελοῦν παναίρεσιν. ια) Ἀπόπτυσις τοῦ θολεροῦ μηνύματος πρὸς τοὺς Μουσουλμάνους ἐπὶ τῇ ραμαζανίῳ τῶν ἑνθα ἀποφεύγεται σαφὴς διακήρυξις τῆς εἰς Χριστὸν, ὡς Θεὸν τέλειον, πίστεως. ιβ) Ἀνάκλησις τῆς διακήρυξεως ὅτι ὁ αἰρετικὸς Πάπας εἶναι ὁ πρῶτος τῆς Χριστιανοσύνης, δει ὁ Παπισμὸς εἶναι «Ἀγιοτάτη Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία» καὶ ιγ) Δήλωσις ὅτι ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων ὑπὸ τοῦ Ἀθηναγόρου τοῦ Α' τῇ 1965 ἦτο ἀντικανονικὴ καὶ δὲν ἰσχύει εἰς οὐδὲν καὶ δὲν ἀπέρευσε, ὡς ἐδήλωσεν, ἐκ τῆς ἐλευθέρως θελήσεως τῶν πιστῶν.

Ταῦτα πρὸς τὸ παρόν, χωρὶς νὰ εἶναι τὰ μοναδικὰ (ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐν Ἀθήναις — καὶ ἰδίως ἐν Κρήτῃ — ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τοῦ Βιλλεμπρανς, τῶν Μοφουσιτῶν κλπ.).

(Ἐκ τοῦ Ὁρθόδοξου Περιοδικοῦ

«Ἁγιος Κυπριανός» τευχ. 72-73)

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας
Παῖσιος

Κάτιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμᾶς	20	—
»	Ἐτησίᾳ »	40	—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	3	
»	Ἐτησίᾳ »	6	
	Τιμὴ Φύλλου δραχ.	1,50	

Τὰ Πρωτόκολλα τῆς Σιών

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ 2

Π ε ρ ί λ η ψ ι ς : Οἱ οἰκονομικοὶ πόλεμοι εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς Ἰουδαϊκῆς ὑπεροχῆς. Ἡ ὁρατὴ διοίκησις καὶ «οἱ μυστικοσύμβουλοι». Ἡ ἐπιτυχία τῶν καταστρεπτικῶν διδασκαλιῶν. Ἡ ἀφομοίωσις ἐν τῇ πολιτικῇ. Ὁ ρόλος τοῦ τύπου. Ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἡ ἀξία τῶν Ἰουδαϊκῶν θυμάτων.

Εἶναι δι' ἡμᾶς ἀπαραίτητον ὅπως οἱ πόλεμοι μὴ δίδωσι, ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν, ἐδαφικὰ πλεονεκτήματα. Ὁ πόλεμος δέον νὰ μεταφέρεται οὕτω ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐδάφους, ἵνα τὸ τοιοῦτον θέσῃ καὶ τὰ δύο ἀντίπαλα μέρη εἰς τὴν διάθεσιν τῶν διεθνῶν πρακτόρων μας, οἵτινες ἔχουσι μυρίους ὀφθαλμούς, τοὺς ὁποίους κανὲν σύνορον δὲν σταματᾷ. Τότε τὰ διεθνή μας δίκαια θὰ ἀπαλείψωσι τὰ ἔθνικα δίκαια* κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως, καὶ θὰ κυβερνήσωσι τοὺς λαοὺς καθ' ὃν τρόπον τὸ ἀστικὸν δίκαιον τῶν Κρατῶν κανονίζει τὰς σχέσεις τῶν ὑπηκόων των πρὸς ἄλλήλους.

* (Σ.Σ.: Ὁ Διεθνισμὸς καὶ ἐγκατάληψις παντὸς πλαισίου, εἶναι σήμερον τὰ ἀγαπημένα θέματα τῆς διεθνούς «δημοκρατικῆς» προπαγάνδας. Τόσα ἔτη πρότερον ὅταν οὐδὲ καὶ ὑπῆρχε ἡ ἐννοια διεγράφετο ἡ γέννησις τῆς καὶ τὸ «λαμπρὸν μέλλον» τῆς εἰς τὰ μυαλὰ τῶν «Σοφῶν τοῦ Ἰσραήλ»).

Οἱ διοικοῦντες, ἐκλεγόμενοι ὑφ' ἡμῶν ἐκ τοῦ λαοῦ ἀναλόγως τοῦ δουλικοῦ χαρακτῆρος των, δὲν θὰ εἶναι πρόσωπα παρεσκευασμένα διὰ τῆς διακυβέρνησιν τῆς χώρας. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἀποδώσιν εὐκόλως πεσοοὶ εἰς τὸ παιγνίδιον μας, μεταξὺ τῶν χειρῶν τῶν σοφῶν καὶ πνευματικῶν συμβούλων μας, τῶν εἰδικῶν μας, ἀνατραφέντων ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ διοικήσωσι τὰς ὑποθέσεις ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Γνωρίζετε ὅτι οἱ εἰδικοί μας ἔχουσιν ἀντλήσει τὰς πληροφορίας, τὰς ἀναγκαίας πρὸς διοικήσιν, ἀπὸ τὰ πολιτικὰ σχέδιά μας, ἀπὸ τὴν πείραν τῆς ἱστορίας καὶ ἀπὸ τὴν μελέτην ὅλων τῶν ἀξιοσημειώτων γεγονότων.

Οἱ χριστιανοὶ δὲν ὀδηγοῦνται ἐκ τῶν ἀμερολήπτων παρατηρήσεων τῶν ἐξηγημένων ἐκ τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ ἐκ μιᾶς θεωρητικῆς ρουτίνας, ἀνικάνου νὰ ἐπιτύχῃ πραγματικὸν τι ἀποτέλεσμα. Ὡς ἀφήσωμεν αὐτοὺς νὰ πιστεύωσιν εἰς τὴν ὑφ' ἡμῶν ἐμπνευσθεῖσαν σπουδαιότητα τῶν νόμων τῆς ἐπιστήμης — τῶν θεωριῶν. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ, αὐξάνομεν διαρκῶς διὰ τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων μας τὴν τυφλὴν πεποιθηνότητα των εἰς αὐτοὺς τοὺς νόμους. Ἡ διανοουμένη τάξις

τῶν Χριστιανῶν θὰ καυχᾶται διὰ τὰς γνώσεις τῆς καί, χωρὶς νὰ ἐξετάξῃ λογικῶς, θὰ θέτῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ διδάγματα τῆς ἐπιστήμης, τὰ συναγόμενα ὑπὸ τῶν πρακτόρων μας διὰ νὰ ὀδηγήσωσι τὰ πνεύματα τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν, ἡ ὁποία μᾶς εἶναι ἀναγκαία.

Μὴ νομίσητε ὅτι αἱ διαβεβαιώσεις μας αὐταὶ εἶναι ἀδόκιμοι· παρατηρήσατε τὰς ἐπιτυχίας, τὰς δόπας ἡδυνήθημεν νὰ δημιουργήσωμεν εἰς τὸν Δαρβινισμόν, εἰς τὸν Μαρξισμόν, εἰς τὸν Νίτσεισμόν. Δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἡ δηλητηριώδης ἐπιρροὴ τῶν τάσεων τούτων ὀφείλει νὰ εἶναι καταφανής.

Τὰ νέα Κράτη ἔχουσιν εἰς χεῖρας των μεγάλην δημιουργικὴν δύναμιν: τὸν Τύπον. Ὁ προορισμὸς τοῦ Τύπου εἶναι νὰ ὑποδεικνύῃ τὰς δῆθεν ἀπαραίτητους ἀπαιτήσεις, νὰ καθιστᾷ γνωστὰ τὰ παράπονα τοῦ λαοῦ, νὰ δημιουργῇ δυσηρεστημένους, νὰ δίδῃ εἰς αὐτοὺς φωνήν.

Ὁ τύπος ἐνσαρκώνει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου. Ἀλλὰ τὰ Κράτη δὲν ἡδυνήθησαν νὰ χρησιμοποιήσωσι τὴν δύναμιν ταύτην, καὶ οὕτω αὕτη ἐπέσεν εἰς χεῖρας μας. Δι' αὐτῆς ἐπετύχομεν ἐπιρροὴν μένοντες συγχρόνως ἀφανεῖς. Χάρις εἰς αὐτὴν ἔχομεν συσσωρεύσει εἰς τὰς χεῖρας μας τὸν χρυσόν, παρ' ὅλους τοὺς χεიმάρρους αἱμάτων καὶ δακρύων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἐδέχθη νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦτο. Ἀλλὰ ἐξηγοράσθημεν θυσιάσαντες πολλοὺς ἐκ τῶν ἡμετέρων. Ἐκαστον τῶν θυμάτων μας ἀξίζει μυριάδας χριστιανῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.*

* (Σ.Σ.: Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ πληρεστέρα ἀνάλυσις τοῦ ρόλου τῶν ὁποίων πρέπει προδιαγεγραμμένως νὰ παίζουσιν ὁ Κοινοβουλευτισμὸς καὶ ὁ Τύπος, ἐν ἐνόματι... τῆς ἐλευθερίας! Καὶ νὰ ἀποκαλυφθῇ πληρέστερον ὁ ρόλος τῶν διαφόρων ψευδοθεωριῶν καὶ -ισμῶν, τελευταῖοι τῶν ὁποίων εἶναι ὁ Ἀναρχισμὸς καὶ ὁ Ναρκωτισμὸς!).

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ 3

Π ε ρ ί λ η ψ ι ς : Ὁ συμβολικὸς ὁρὸς καὶ ἡ σημασία του. Ἡ ἀστάθεια τῆς συνταγματικῆς πλάστιγκος. Ὁ τρόμος ἐν τοῖς Ἀνακτόροις. Ἡ ἐξουσία καὶ ἡ φιλοδοξία. Αἱ κοινοβουλευτικαὶ ὁμιλισηχαναί, οἱ λίβελοι. Αἱ καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας. Ἡ οἰκονομικὴ ὑποδούλωσις. «Ἡ ἀλήθεια τοῦ Λαοῦ». Οἱ μονοπωληταὶ καὶ ἡ ἀριστοκρατία. Ὁ στρατὸς τῶν Ἰουδαίων μασῶνων. Ὁ ἐκφυλισμὸς τῶν Χριστιανῶν. Ἡ πείνα καὶ τὸ δίκαιον τοῦ κεφαλαίου. Ἡ ἔλευσις καὶ ἡ στέφισ τοῦ παγκοσμίου κυρίου. Τὸ θεμελιώδες ἀντικείμενον τοῦ

προγράμματος των μελλοντικών δημοτικών σχολών των μασώνων. Τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιστήμης τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Γενικὴ οικονομικὴ κρίσις. Ἀσφάλεια τῶν «ἡμετέρων». Ὁ δεσποτισμὸς τῶν μασώνων εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ λογικοῦ. Ἡ ἀπώλεια ὁδηγοῦ. Ὁ μασωνισμὸς καὶ ἡ «μεγάλῃ» Γαλλικῇ Ἐπανάστασις. Ὁ βασιλεὺς δεσπότης εἶναι ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Σιών. Διατί εἶναι ἄτρωτος ὁ μασωνισμὸς. Ὁ ρόλος τῶν μυστικῶν πρακτόρων τοῦ μασωνισμοῦ. Ἡ Ἐλευθερία.

Δύναμις: ἤδη νὰ σὰς ἀναγγεῖλω διὰ εἰμεθα πλησίον τοῦ σκοποῦ. Μετ' ὀλίγον ἀκόμη δρόμον ὁ κύκλος τοῦ Συμβολικοῦ Ὁφείω (ὅστις παριστάνει τὸν λαὸν μας) θὰ κλεισθῇ. Καὶ ὅταν ὁ κύκλος οὗτος κλεισθῇ, ὅλα τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης θὰ περισφυχθῶσιν εἰς αὐτὸν ὡς ἐν ἰσχυρῷ μαγγάνῳ.

Ἡ συνταγματικὴ πλάστιγξ θὰ ἀνατραπῇ μετ' οὐ πολὺ, διότι τὴν ἔχομεν στρεβλώσει, ἵνα μὴ παύσῃ κλίνουσα ἐκ τοῦ ἐνὸς ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἕως οὗτος ὁ ζυγὸς φθαρῇ. Οἱ χριστιανοὶ ἐπίστευον διὰ τὸν εἶχον κατασκευάσει ἀρκετὰ στερεόν, ἀνέμενον δὲ πάντοτε νὰ ἐτίθεντο εἰς ἰσορροπίαν οἱ δίσκοι τῆς πλάστιγγος. Ἀλλὰ τὰ βασιλεύοντα πρόσωπα — ὁ ζυγὸς — προστατεύονται ὑπὸ ἀντιπροσώπων, οἵτινες ἀνοηταίνουσι καὶ ἀφίονται νὰ παρασύρῳνται ὑπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν ἄνευ ἐλέγχου καὶ ἄνευ εὐθύνης. Ὁφείλουσι τὴν ἐξουσίαν ταύτην εἰς τὸν τρόπον, ὅστις ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Τὰ βασιλεύοντα πρόσωπα μὴ ἔχοντα πλεον ἐπαφὴν μὲ τὸν λαὸν τῶν, δὲν δύνανται νὰ συνεννοηθῶσι μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ ἰσχυροποιηθῶσιν ἐναντίον τῶν προσώπων τὰ ὅποια ἐποφθαλμιῶσι τὴν ἐξουσίαν. Ἡ δευδερκὴς ἰσχὺς τῶν βασιλευόντων προσώπων, καὶ ἡ τυφλὴ ἰσχὺς τοῦ λαοῦ, διαιρούμεναι ὑφ' ἡμῶν ἔχουσι χάσει ὅλην τὴν σπουδαιότητα. Κεχωρισμέναι εἶναι τόσοι ἀνίσχυροι, ὅσον ὁ τυφλὸς ἄνευ τῆς ράβδου τοῦ.*

* (Σ.Σ.: Κι' ἐδῶ ἰσχύει ἡ προηγουμένη ἐρμηνεία τῆς ἐννοίας τῶν «βασιλευόντων»).

Διὰ νὰ ὠθήσωμεν τοὺς φιλοδόξους εἰς τὸ νὰ κατακρασθῶσι τὴν ἐξουσίαν, ἔχομεν ἀντιτάξει πρὸς ἀλλήλας τὰς δυνάμεις, ἀναπτύσσοντες πάσας τὰς φιλευθέρας τάσεις τῶν πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν... Ἐχομεν ἐνθαρρύνει ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ πᾶσαν ἐπιχείρησιν, ἔχομεν ἐξοπλίσαι ὅλα τὰ κόμματα, ἔχομεν καταστήσει τὴν ἐξουσίαν στόχον ὅλων τῶν φιλοδοξιών. Ἐχομεν μετασηματίσει εἰς κοινίστρας τὰ Κράτη, εἰς τὰ ὅποια ἀναπτύσσονται αἱ πολιτικαὶ διαμάχαι... Ἀκόμη ὀλίγον χρόνον καὶ αἱ ἀταξίαι, αἱ χρεοκοπίαι θὰ ἐμφανισθῶσι πανταχοῦ.

Οἱ ἀστείρευτοι φλύαροι ἔχουσι μεταβάλλει τὰς συνειδήσεις τῶν Κοινοβουλίων καὶ τὰς διοικητικὰς συγκεντρώσεις εἰς ρητορικὰς παλαιστράς. Θρασεῖς δημοσιογράφοι ἐπιτίθενται καθ' ἐκάστην κατὰ τοῦ κυβερνητικοῦ προσωποῦ. Αἱ καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας θὰ παρασκευάσωσι τελικῶς τὴν πτώσιν ὅλων τῶν πο-

λιτευμάτων, καὶ τὸ πᾶν θ' ἀνατραπῇ ὑπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ μαινομένου πλήθους.

Οἱ λαοὶ εἶναι δεσμευμένοι εἰς τὴν βαρεῖαν ἐργασίαν ἰσχυρότερον παρ' ὅσον ἐδέσμευεν αὐτοὺς ἡ αἰχμαλωσία καὶ ἡ δουλεία. Ἡδύνατό τις νὰ ἀπελευθερωθῇ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς δουλείας κατὰ ἓνα ἢ ἄλλον τρόπον. Ἡδύνατό τις νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ αὐτά, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἐκ τῆς ἀθλιότητός του. Τὰ δίκαια τὰ ὅποια ἔχομεν ἐγγράφει εἰς τὰς νομοθεσίας εἶναι εἰκονικά, διὰ τὰς «μάζας», καὶ οὐκ ἰσχυρά. Ὅλα ταῦτα τὰ δῆθεν «δίκαια τοῦ λαοῦ», δὲν ὑφίστανται παρὰ εἰς τὴν φαντασίαν. Δὲν εἶναι ποτὲ πραγματοποιήσιμα. Τὶ σημαίνει δὲ τὸν ἄπορον ἐργατικόν, τὸν κεκυρωμένον ἐπὶ τῆς ἐπιμόχθου ἐργασίας του, τὸν συνετριμμένον ὑπὸ τῆς τύχης του, τὸ εἰς τοὺς φλυάρους διδόμενον δικαίωμα νὰ φλυαρώσῃ τὸ εἰς τοὺς ἐφημεριδογράφους διδόμενον δικαίωμα νὰ γράφωσι παντοειδεῖς μωρίας, καὶ ἐν ταύτῳ πράγματα σοβαρά, ἀφοῦ οἱ ἄποροι δὲν προσπορίζονται ἄλλας ὀφελείας ἐκ τῆς νομοθεσίας παρὰ τὰ ἄθλια ψυχία, τὰ ὅποια τοῖς ρίπτομεν ἐκ τῆς τραπέζης μας, εἰς ἀντάλλαγμα εὐνοϊκῆς ψήφου εἰς τὰ ἐπαγγέλματά μας, εἰς τὰ ὄργανά μας, εἰς τοὺς πράκτοράς μας; Τὰ δημοκρατικά δίκαια διὰ τοὺς δυσμοίρους αὐτοὺς εἶναι πικρὰ εἰρωνεία: ἡ ἀνάγκη σχεδὸν καθημερινῆς ἐργασίας δὲν τοῖς ἐπιτρέπει νὰ ἀπολαύσωσιν αὐτῶν ἀπεναντίας δὲ τοῖς ἀφαιροῦσι τὴν ἐγγύησιν σταθεροῦ καὶ ἀσφαλοῦς κέρδους, θέτοντα αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν τῶν ἀπεργιῶν τῶν πατρῶνων ἢ τῶν συντρόφων τῶν.*

* (Σ.Σ.: Πλήρης δηλαδὴ ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ρόλου τῶν στοιχείων τῶν κοινοβουλευτισμῶν! Καὶ ἡ προφητικὴ παράγραφος τῆς ἀποκηνώσεως διὰ τῆς θαρρείας καὶ μονοτονίας ἐργασίας εἶναι σήμερον, 50 χρόνια ἀργότερον, ἀπολύτως σύγχρονος!). Ὑπὸ τὴν καθοδήγησίν μας ὁ λαὸς ἔχει καταστρέψει τὴν ἀριστοκρατίαν, ἣτις ἦτο ἡ προστάτις τοῦ καὶ ἡ φυσικὴ μήτηρ τροφὸς τοῦ, τῆς ὁποίας τὸ συμφέρον εἶναι συνυφασμένον μὲ τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ. Τώρα, ὅποτε ἡ ἀριστοκρατία εἶναι κατεστραμμένη, ὁ λαὸς ἐπεσεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν τυχαρπάστων, τῶν πλουτισάντων λωποδυτῶν, οἵτινες τὸν καταπιέξουσιν ἀνηλεῶς.

Θὰ ἐμφανισθῶμεν ὡς ἀπελευθερωταὶ τοῦ ἐργάτου ἐκ τοῦ ζυγοῦ τούτου, ὅταν θὰ τοῦ προτείνωμεν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς τάξεις τῆς στρατιᾶς τῶν σοσιαλιστῶν, τῶν κομμουνιστῶν, τῶν ἀναρχικῶν, τοὺς ὁποίους ὑποστηρίζομεν πάντοτε ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ κοινωνικοῦ μασωνισμοῦ ἡμῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας τῶν.

Γεγονότα και Σχόλια

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Υπό του Σεβ. Ἀγίου Ἀστορίας κ. Πέτρου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον ὁ Μοναχὸς Δαμασκηνὸς κατὰ κόσμον Ἡλίας Τσαγκαρούλης τὴν 11.10.73 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Πυρὶ Θηβῶν.

Εὐχόμεθα αὐτῷ πρόδον πνευματικὴν.

Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἀρνεῖται τὴν ἱερωσύνην τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Πολλὰ τὰ κατὰ τοῦ Ἀγ. Ὁρους «κατορθώματα» τοῦ γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἀρχ. Παντελεήμονος. Εἶναι ὁ ὑποστηρικτὴς τῶν φιλενωτικῶν Πατριαρχῶν καὶ διώκτης τῶν Ὁρθόδοξων. Κατὰ τὴν 23ην Μαΐου προσήλθε παλαιοημερολογίτης ἱερεὺς νὰ ἐγάλη διαμονητήριον ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἐπιστοσίαν διὰ προσκύνημα εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς. Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Κοινότητος, ὅπως αὐθαιρέτως, σὰν νὰ ἦτο εἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀρνεῖται νὰ δώσῃ διαμονητήριον ὡς συνήθως δίδουν εἰς ὅλους τοὺς ἐπισκέπτας καὶ τοῦ δίδει καταφρονητικῶς ἓνα ἐργατικὸν τοιοῦτον, χωρὶς νὰ γράψῃ ὅτι εἶναι ἱερεὺς καὶ ἐκεῖ ποὺ γράφει τὸ ἐντυπον ὅτι περιέρχεται τὰς μὲν πρὸς ἐξεύρεσιν ἐργασίας, γράφει τοῦ παρέχεται ὀλιγοήμερος ἄδεια, χωρὶς νὰ γράψῃ πόσας ἡμέρας.

Ἀσφαλῶς οὐδεμίαν ἀπόφασιν ἔχε λάβει ἡ Ἱερὰ Κοινότης νὰ ὑποβιβάσῃ τὴν ἱερωσύνην τῶν παλαιοημερολογιτῶν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν καθότι εἶναι ἀναρμοδία.

Παπικοί, προτεστάνται, οὐνίται παντὸς εἶδους αἱρετικοὶ ἱερωμένοι φέρουν τὸ διακριτικὸν καὶ τοὺς δίδεται καὶ διαμονητήριον ἀναγράφον (Ἱερεὺς Καθολικὸς κλπ.) οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ὑποβιβάζονται εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν. Καὶ ταῦτα γίνονται ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, ὅπου πηγαίνει μὲ τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον.

Μακρυμάλληδες καὶ αἱρετικοὶ δύνανται νὰ προσκυνοῦν τὸ Ἅγιον Ὅρος, παλαιοημερολογίται ἱερεῖς ὄχι. Λυπούμεθα διὰ τὴν Ἱ. Κοινότητα, ἡ ὁποία δὲν δύνανται νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τάξιν εἰς ἓνα ὑπάλληλόν της, ὅστις ἐκθέτει τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀνεπανορθώτως.

Τὸ ἄγαλμα

τοῦ ἀποστάτου Ἀθηναγόρα

Ὡς ἀναγράφει τὸ περιοδικὸν τῆς Ἀρχ. Ἀμερικῆς «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» (4 Ἀπρ. 1973) θὰ ἀνεγερθῇ ἄγαλμα τοῦ μεγάλου ἀποστάτου τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀθηναγόρου εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Μπρουκλίν ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς διὰ συνδρομῆς τῶν ἐκεῖ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων.

Διὰ νὰ ἀνεγερθῇ ἄγαλμα, ἡ Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς ἐπῆρε εὐλογίαν ἀπὸ τὸν Πατρ. Δημήτριον. Ὡς ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Πατριάρχης Δημήτριος εἶναι Ὁρθόδοξος, ὅστις ἐγκρίνει νὰ κἀν ἄγαλμα διὰ νὰ μὴ λησιμονήσωμεν τὸν μασῶνον καὶ ἀποστάτην Ἀθηναγόραν. Ὡς κἀνουν τὸ ἄγαλμα καὶ ὡς τὸν προσκυνήσουν Ὡς κἀνουν καὶ τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσχαριώτου ἓνα ἄγαλμα καὶ ὡς τὸ προσκυνοῦν. Δυστυχῶς ὁ μὲν προέστηται τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κἀνουν καὶ τὸν Ὁρθόδοξον, ἵνα μὲ τὰ μυστήριά των ρίψουν εἰς τὰ τάρταρα τοῦ Ἀδου τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοὺς.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν

τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Σερρών.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Πανηγύρεις μηνός Δεκεμβρίου

Τὴν 6 τοῦ μηνός, ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Ἀχαρνῶν, 2) Ρεθύμνης Κρήτης καὶ 3) αἱ Ἱ. Μοναὶ Παιανίας, 4) Κορυδαλλοῦ καὶ 5) Χαλδαρίου.

— Τὴν 9 ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Ἀννης, πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Μαρκοπούλου καὶ 2) Σαλαμίνος.

— Τὴν 12 ἡμέραν Τρίτην, ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος, πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπουρίων, 2) Σαλαμίνος καὶ 3) Λαμίας.

— Τὴν 25 ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Θεσσαλονίκης.

— Τὴν 27 ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Παλαιοῦ Ἡρακλείου, 2) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Μάρκου Κορωπίου καὶ 3) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Νεκταρίου Γαργητοῦ.

Ἡ παροξυσμὸς τῆς ἀσεβείας

«Κάτι τὸ σάπιο ὑπάρχει στὴν Δανιμαρκία», εἶχε γράψει ὁ Σαίξπηρ (1564—1616). Καὶ φυσικά, ὡς σάπιο ἐννοοῦσε ὅχι τὸν τόπον, ἀλλὰ τοὺς κατοικοῦς τοῦ τόπου, τοὺς Δανούς. Καὶ δυστυχῶς αὐτὸ τὸ σάπιο εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν Δανῶν, ὑπάρχει καὶ σήμερον εἰς πολὺ βάθος καὶ πλάτος. Μ'α ἀειδεσάτη δὲ ἐκδήλωσις αὐτῆς τῆς θλιβερᾶς καταστάσεως, πῶς ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Δανίαν μεταξὺ ἀρχόντων καὶ πολιτῶν, εἶναι καὶ ἡ ἀχαρακτήριστον ἀσέβειαν καὶ ἀπερίγραπτον κατωτερότητα μαρτυροῦσαν ἀπόφασις τῆς Δανικῆς κυβερνήσεως νὰ χρηματοδοτήσῃ τὸ γύρισμα ἐλβεινῆς κινηματογραφικῆς ταινίας μετὰ τὸ ἀνίερρον συκοφαντικὸν θέμα: «Ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ». Καὶ ἡ μὲν ἀπαστράπτουσα ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἀγιότης τοῦ Θεανθρώπου, «ὅς τὴν ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ», καὶ ἀπηύθυνε τὴν συντριπτικὴν πρὸς τοὺς δολίους ἐχθροῦς του ἐρώτησιν: «τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει μετὰ περὶ ἀμαρτίας;», δὲν σπιλῶνεται καὶ δὲν ἐπισκιάζεται ἀπὸ τὰς ὕβρεις καὶ συκοφαντίας τῶν ἀσεβῶν ἐχθρῶν του. Αὐτοί, ὅμως, σιγματίζονται ἀπὸ ὅλον τὸν πολιτισμὸν κόσμον καὶ χαρακτηρίζονται, πολὺ δικαίως, ὅχι μόνον ὡς ἀσεβεῖς, ἀλλὰ καὶ ὡς μικρόμυαλοι, τοὺς δόλους ἀπεμώρανεν ἡ διαφθορά.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδείκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1974, ἐξετυπώθησαν μετὰ πλουσίαν καὶ ἐνλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ Πρόεδροι τῶν Ἑνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοίχου δραχ. 14, τσέπης δραχ. 6. Ἡ ἀῤῥησις τῶν τιμῶν ὑπηγορεύθη ἐκ τῆς ἀνατιμήσεως τοῦ χάρτου.

Τὸ Παγκόσμιον

Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν

Ἐφέτος τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν συμπληρώνει 25 ἔτη ἀπὸ τῆς εἰς Ἀρστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας (26 Αὐγούστου 1948) ἰδρύσεώς του. Τὸ ὅτι τοῦτο κατέστη «ἀριστερὰ ὄργανωσις», ἡ ὁποία ἔχει ἀγαθὰς σχέσεις ὅχι ἀπλῶς μετὰ τὴν πολιτικὴν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ὑποδοθήσιν ἐξεγέρσεων καὶ αἱματοχυσιῶν, τὸ ὅτι τοῦτο εἶναι ἐν «Παγκόσμιον Συνοθύλευμα τῶν αἱρέσεων», ἐντὸς τοῦ ὁποίου «ὡς διὰ ταχυδακτυλουργίας ἔχουν συνδεθῇ καὶ ἐνωθῇ θλαίαι αἱ θλασφημίαι, πλάναι καὶ ἀντιθέσεις ὁλοκλήρου τῆς πνευματικῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς ἀπὸ τὸν Κάιν καὶ Χάμ μέχρι τοῦ Ἰούδα τοῦ προδότου, Κάρλ Μάρξ, τοῦ διοφθορέως Φρόντ καὶ γενικῶς ὅλων τῶν μικροτέρων καὶ μεγαλυτέρων συγχρόνων θλασφημῶν», τὸ ὅτι τοῦτο ἔχει διαβρώσει πλείστα ὅσα μέλη, καὶ δὴ ἐπίσημα, τῆς Ἑλλαδικῆς καὶ Παγκοσμίου Ὁρθοδοξίας, ὥστε νὰ διακηρύττεται πλέον URBI ET ORBI ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι εἰς ἐπὶ μέρους κλάδος, ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ ἀπείρου πλήθους τῶν προτεσταντικῶν ὁμᾶδων, τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ, τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ κλπ. ἀποτελοῦν τὴν «Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ» εἶναι μόλις ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν. Ἡ θαυμασία πανεπιστημιακὴ δυὰς (Α. Θεοδώρου — Κ. Μουρατίδης) ἔχει πρὸ πολλοῦ ἐπισημάνει τὸν φοβερὸν κίνδυνον ἐκ τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς πεισμώνως ἐπιμένει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ ἀποτελῇ ὄργανικόν (!) μέλος αὐτοῦ.

(Ἐκ τοῦ Ὁρθόδοξου Περιοδικοῦ «Ἁγίος Κυπριανὸς» τευχ. 72-73)